



A Győri Ítéltábla

Mf.V.30.009/2020/8/I.szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság dr. Szekeres Zsolt ügyvéd (cím3.) által képviselt **felperes** (cím2. .) **felperesnek** dr. Vajda Attila ügyvéd (Helység1,) által képviselt **alperes** (cím1.) **alperes** ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2019. november 12-én kelt 7.M.86/2019/11. sorszám alatti ítéletével szemben a felperes által 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 63.500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

A feljegyzett 583.100 (ötszáznyolcvanháromezer-száz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás:

[1] A felperes 1998. augusztus 16-tól alperesi jogelőddel, majd 2013. január 1-től alperessel állt közalkalmazotti jogviszonyban. A felperes alsó tagozatos tanító munkakört töltött be. Az utolsó kinevezésmódosítása szerint illetménye a Pedagógus I./10. fizetési kategóriában 2016. szeptember 1-től 301.100 forint volt, amelyen felül 2016. szeptember 1-től 2017. augusztus 31-ig havi 17.712 forint – a pótlékalap 10%-ában megállapított - osztályfőnöki pótlékban is részesült. A felperes a 2016. január 25. és június 15. közötti időszakban a K.Zs Leánykollégiumban nevelőtanár munkakörben éjszakai és reggeli ügyeletet látott el a felek között létrejött megbízási szerződés alapján 2.500 forint órabérért.

[2] A felperes 2013. június 7-én 14 órakor és 2015. szeptember 22-én 8 óra 30 perckor bekövetkezett balesetét a K Intézményfenntartó Központ, a 2018. február 9-én 13 óra 20 perckor bekövetkezett balesetét az alperes üzemi balesetnek ismerte el. A Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal 2016. április 27-én kelt, 89-2-03067/2016/6. ügyszámú másodfokú határozatával megállapította, hogy a felperes egészségi állapotának mértéke 2015. november 23-tól 58%, B1 minősítési csoportba tartozó, foglalkoztathatósága rehabilitációval helyreállítható, így megváltozott munkaképességű személynek minősül 36 hónapig.

[3] A felperes 2016. június 3-án kelt, az alperessel közölt írásbeli felszólítással a 2013. június 7-én bekövetkezett balesete folytán 1.800.000 forint vagyoni kártérítés, 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, havi 60.000 forint járadék és 1.000.000 forint hozzátartozói nem vagyoni kártérítés megfizetését kérte kamatokkal terhelten. Követelését arra alapozta, hogy a balesete miatt nem volt lehetősége a Pedagógus I. fokozatból Pedagógus II. fokozatba lépni, indokolt kiadásai merültek fel, továbbá testi-lelki egészsége sérült, munkához való joga akadályoztatva volt, családi élete elnehezült. Előadta, hogy időközben 2015. szeptember 22-én újabb balesetet szenvedett el. A balesetek jogviszonyával összefüggnek. Az alperes 2016. június 10-én kelt válaszában tájékoztatta a felperest, hogy ügyét kivizsgálja, kérte a dokumentumok rendelkezésre bocsátást, a követelést nem teljesítette.

[4] A felperes 2019. április 24-én kelt tájékoztatás kérésében peren kívüli egyeztetésre törekvését, a peres eljárás kilátásba helyezését közölte az alperessel és utalt a korábbi válasz iktatószámára. Az alperes 2019. június 6-án kelt válaszában a tényállás és bizonyítékok körében információt kért a felperestől, a követelést továbbra sem teljesítette.

A felperes keresete:

[5] A felperes 2019. június 7-én kereseti kérelmet terjesztett elő a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 2. § (3) bekezdésére, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 6. §-ára, a 166. § (1) bekezdésére, a 167. §-ára, a 171–173. §-aira, Magyarország Alaptörvénye XX. cikk (1) bekezdésére hivatkozással. Pontosított keresetében 2.569.000 forint „keresetvesztesség” miatti vagyoni kártérítés (21 hónapra havi 75.000 forint összegű, összesen 211.575.500 forint illetményemelés; 273.500 forint munkabértartozás levonása és 36 hónapra havi 20.000 forint összegű, összesen 720.000 forint Pedagógus I. és II. fokozat közötti illetménykülönbözet), 3.000.000 forint sérelemdíj, ezen összeg után 2013. június 7-től kamat, 2019. június 6-tól havi 60.000 forint keresetpótló járadék, 1.000.000 forint hozzátartozói sérelemdíj, ezen összeg

után 2013. június 7-től kamat, valamint az IM. rendelet szerinti áfamentes perköltség megfizetését kérte. Álláspontja szerint mindhárom baleset közalkalmazotti jogviszonyával összefüggésben következett be, ezért az alperes kártérítési kötelezettsége fennáll. 2019. november 11-én benyújtott keresetváltoztatásában hivatkozott arra is, hogy az alperes a 2013. június 7-i balesettel összefüggésben megsértette a jóhiszeműség és a tisztesség elvét, továbbá az együttműködési kötelezettségét, mert tájékoztatása ellenére az alperes nem vizsgálta ki a balesetek körülményeit.

Az alperes ellenkérelme:

[6] Az alperes a kereset elutasítását kérte az IM. rendelet szerinti áfával terhelt perköltsége megfizetése mellett. Az Mt. 286. §-ában megfogalmazott elévülésre, a munkaviszony és a bekövetkezett károk közötti okozati összefüggés hiányára hivatkozott. Vitatta a felperesi tény- és jogállítást, a kereset jogalapját és összecszerűségét.

Az elsőfokú bíróság ítélete:

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest 100.000 forint és áfa perköltség megfizetésére, megállapította, hogy a 437.340 forint illeték az állam terhén marad. Kifejtette, hogy a felperes vagyoni és nem vagyoni kártérítési igényét a 2013. június 7-én bekövetkezett balesetre tekintettel terjesztette elő. A 2015. szeptember 22-én és a 2018. február 9-én bekövetkezett balesetek az egészségkárosodását ehhez képest tovább súlyosbították. Minderre figyelemmel a 2013. június 7-én hatályos Mt. és a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) és a 2015. szeptember 22-én hatályos a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) rendelkezései alapján kell ítéleti döntését meghoznia. Elsődlegesen az igény elévülését vizsgálta az Mt. 25. §-ára, a 177. §-ára, a 286. §-ára, az 1959-es Ptk. 324—327. §-aira, a 360. §-ára, a Ptk. 6:25. §-ára hivatkozással. Megállapította, hogy a felperes 2013. június 7-én bekövetkezett balesetéhez kapcsolódó munkajogi igény három éves elévülését a 2016. június 3-án kelt és június 4-én közölt írásbeli felszólítás megszakította, az elévülés 2016. június 5-től újrakezdődött, amelyhez képest a felperes igényét 2019. június 4-ig érvényesíthette volna. A felperes 2019. június 7-én terjesztette elő keresetét, így a követelése elévült, amely bírósági úton nem érvényesíthető. Az igényérvényesítési határidő elmulasztását nem menti ki a jóhiszeműség és a tisztesség elvére, továbbá az együttműködési kötelezettség megsértésére történő hivatkozás, mert maga a felperes nem csatolta az alperes által kért dokumentumokat.

A felperes fellebbezése:

[8] A felperes törvényes határidőben előterjesztett fellebbezésben a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés a—c pontjai, valamint a 383. § (2) bekezdése alapján az ítélet megváltoztatását és az alperes kereseti kérelem szerinti marasztalást kérte az első- és a másodfokú perköltsége megállapítása mellett. Jogszabálysértésként az Mt. 6. §-ában, a 167. §-ában, a 175. §-ában és az 1959-es Ptk. 327. §-ában foglalt rendelkezések megsértésére, valamint a 3/2018. (IX. 17.) KMK véleményben, az MK. 93. állásfoglalásban, a Pécsi Ítéltábla 2/2009. (X. 9.) kollégiumi véleményében, a BH1978.530., a BH2014.4.106. és a GKT.72/1973. határozataiban

foglaltakra hivatkozott. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a tényállást arra vonatkozóan, hogy melyik balesetből milyen kárigényt és mely időponttól kezdődően kíván érvényesíteni. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, mert az üzemi balesetként történő elismerések és a komplex minősítést végző szakértői bizottság egészségkárosodás-megállapítása a munkaviszonnyal való okozati összefüggést alátámasztják. Kiemelte, hogy a 2019. április 24-én kelt levél az elévülés megszakításra alkalmas és a különböző önállóan is előterjeszthető kárigények elévülési időpontját külön-külön kell vizsgálni, figyelemmel kell lenni az elévülés nyugvására. A jóhiszeműség és a tisztesség elvét, továbbá az együttműködési kötelezettséget az alperes megsértette, mert nem kezdte meg az ügy kivizsgálását tájékoztatása szerint. Mindebből az elsőfokú bíróság helytelen jogi következtetést vont le elutasítva keresetét. Kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését arra figyelemmel, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a 9.sorszám alatti beadványában foglaltakat, továbbá a fenti anyagi jogszabálysértések alapján, azonban jogszabály helyet nem jelölt meg.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme:

[9] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte és perköltsége megfizetését. Hivatkozott az Mt. 286. §-ában írtakra, a BH2014.106. határozatban foglaltakra, valamint arra, hogy a 2016. júniusában közölt felszólító levél nem tartalmazott érdemi bizonyítékokat és az összecszerűsége vonatkozó levezetést; a 2019. április 29-én közölt levélben a felperes csak tájékoztatást kért, így az elévülési határidő nem szakadt meg.

[10] A felperes fellebbezése az alábbiak szerint megalapozatlan.

[11] A másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezéssel támadott ítélet száma, valamint az ítéletnek a fellebbezéssel támadott rendelkezése vagy része, határozott kérelem arra, hogy az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét a másodfokú bíróság mennyiben változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül, a másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkör, az alapul szolgáló indokok kifejtésével, az anyagi vagy eljárási jogszabálysértés, jogszabályhely megjelölésével, kivéve, ha a felülbírálati jogkör gyakorlásának nem feltétele a jogszabálysértés. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét erre irányuló fellebbezési kérelem, csatlakozó fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül, hivatalból gyakorolja az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó esetekben: a megszüntetés oka fennáll, az elsőfokú bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva, az ítélet meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben törvény értelmében kizáró ok áll fenn, vagy az ítélet olyan orvosolhatatlan formai hiányosságban szenved, amely miatt érdemi felülbírálatra alkalmatlan. A fellebbezésben nem hivatkozott eljárási szabálysértést észlelése esetén a tudomásra hozást követően, a fellebbező fél kérelmére veszi figyelembe. Amennyiben az elsőfokú bíróság által végzett anyagi pervezetés az érintett kérdéshez kapcsolódóan nem volt megfelelő, annak tudomásra hozását követően a fellebbező fél kérelmére veszi figyelembe.

[12] Figyelemmel arra, hogy az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó eset, eljárási szabálysértés, valamint anyagi pervezetés nem megfelelőisége nem merült fel, a másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre és

ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolta a Pp. 369. § (3) bekezdés *a—c)* pontjaira tekintettel.

[13] A felperes fellebbezésében a Pp. 369. § (3) bekezdés *a)* pontjára hivatkozással kérte a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősíteni, és ennek alapján a tényállást módosítani, kiegészíteni, azonban azt nem jelölte meg, hogy mely részében kívánja a tényállás megváltoztatását. A Pp. 369. § (3) bekezdés *b)* pontja alapján kérte a tényállás módosítását, kiegészítését az állapotrosszabbodásra hivatkozva, azonban bizonyítási indítványt ebben a körben nem terjesztett elő. A Pp. 369. § (3) bekezdés *c)* pontja alapján kérte eltérő jogi következtetés levonását, a megállapított tények másként minősítését, azonban nem jelölte meg, hogy mi alapozza meg a tények másként minősítést. Mindezek alapján – figyelemmel a fellebbezési kérelemre – az elsőfokú bíróság által megállapított tényálláshoz képest a másodfokú bíróság eltérő tényállást nem állapíthatott meg, így ezt vette a döntése alapjául.

[14] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat okszerűen értékelte, a jogi érvelés, az anyagi jogszabályok alkalmazása a jogszabályoknak megfelelő volt.

[15] A felperes arra hivatkozott, hogy a balesetből eredő követelése nem évült el és ennek oka, hogy a 2019. április 24-én kelt írásbeli felszólítás megszakította az elévülést. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen állapította meg, mert csak a 2013-as balesetre vonatkozóan vizsgálta az elévülést annak ellenére, hogy a különböző időpontokban bekövetkezett balesetből eredő különböző kárigényeit (kárfajtákra és időpontokra osztva) pontosan megjelölte. Hivatkozott arra is, hogy az egészségi állapot rosszabbodása miatt a szakaszos elévülés és az elévülés nyugvását is vizsgálnia kellett volna az elsőfokú bíróságnak.

[16] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a perbeli időszakban a Kjt. alapján alkalmazandó jogszabály az Mt., háttérjogszabály az 1959-es Ptk., ezért az Mt. 166—167. §-ai szerinti kár megtérítésére és *személyiségi jogsértés miatti sérelemdíjra* egyebekben (például: az elévülés nyugvására és megszakítására) a polgári jogi szabályokat kell alkalmazni (3/2018. KMK vélemény rendelkező rész 20. pont). Az eljáró bíróság helytállóan indult ki abból, hogy a felperes követelését a munkáltató kártérítési felelősségének keretein belül kívánta érvényesíteni. A munkajogi elévülésre pedig a polgári jogszabályok kizárólag abban a vonatkozásban alkalmazhatóak, amennyiben az Mt. eltérő rendelkezést nem állapít meg.

[17] Az Mt. 286. § (1) bekezdése szerint a munkajogi igény általános elévülési ideje három év, amelyet a bíróságnak az Mt. 286. § (3) bekezdése alapján hivatalból kell figyelembe venni. A (4) bekezdés alapján az elévülésre egyebekben a polgári jogi szabályokat kell alkalmazni azzal, hogy a munkavállaló igényének érvényesítésével kapcsolatos elévülési időt a felek nem rövidíthetik le. Az Mt. a munkajogi igény elévülésére speciális, három éves időtartamot állapít meg, e körben a polgári jogi általános elévülési idő nem alkalmazható. Az általános munkajogi elévülési időnél hosszabb tartamú elévülési idő alkalmazására a jogszabály csak a bűncselekménnyel okozott kár és személyiségi jogsértéssel összefüggő

sérelemdíj megfizetésére irányuló igény esetén ad lehetőséget, amelynek figyelembevétele a per tárgyára tekintettel nem merült fel.

[18] Az Mt. alapján alkalmazandó 1959-es Ptk. 327. § (1) és (2) bekezdései rendelkezése értelmében a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás megszakítja az elévülést, amely után az elévülés újból megkezdődik. Az 1959-es Ptk. 326. § (1) bekezdése kimondja, hogy az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált.

[19] A másodfokú bíróság kiegészíti az elsőfokú bíróság indokolását azzal, hogy a kártérítés iránti követelés elévülése minden esetben a követelés esedékességekor megkezdődik, ha a károsult a károkozásról később szerez tudomást, az elévülés nyugvásáról szóló rendelkezés irányadó. Az ún. szakaszos elévülés szabályait az Mt. 175. §-a rendezi, melynek értelmében az elévülési idő attól az időponttól, amikor a sérelem folytán bekövetkezett munkaképesség-csökkenés, egészségkárosodás első alkalommal vezetett jövedelemkiesésben megmutatkozó károsodásra (Mt. 175. § (3) bekezdés *b*) pontja). A szakaszos elévülés szabálya értelmében az egyes elkülönült (eltérő időpontban keletkező) igények elévülési idejét külön-külön kell megállapítani (EBH2008. 1901.). A kártérítés tehát a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, a kártérítési igény elévülési ideje a károsodás bekövetkeztekor kezdődik. Ha a sérelemmel összefüggésben több és egymástól eltérő időpontban esedékes újabb, elkülönülő kárigény származik, ezek elévülési idejét egymástól függetlenül, az egyes igények esedékessé válásától kezdődően külön-külön kell számítani. Az 1959-es Ptk. 325. § (1) bekezdése szerint az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet.

[20] Az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy a felperes a 2019. június 7-én előterjesztett keresetében a vagyoni és nem vagyoni kártérítési igényét a 2013. június 7-én bekövetkezett balesetére alapította, amelynek mértéke körében hivatkozott arra, hogy 2015. szeptember 22-én és 2018. február 9-én is munkaviszonyával összefüggésben baleset érte.

[21] A felperes az illetménykülönbözetet, a saját jogú és a hozzátartozói sérelemdíjat, a keresetpótló járadékot az írásbeli felszólítása szerint a 2013. június 7-i balesetre tekintettel kívánta megfizettetni, míg az illetményemelés és a munkabértartozás levonása miatti kárigényének esedékessége saját nyilatkozata szerint 2013. szeptember 1. és 2013. július volt. A keresetben az írásbeli felszólításhoz képest többletigényt csupán az utóbbi két igény jelentett. A felperes a keresetében különböző időpontokhoz kötve kérte kárigényei megtérítését, ebben a körben azonban még tényelőadást sem tett, így alaptalanul hivatkozott arra, hogy az egyes balesetekből származó igényeit – a törvényi előírásoknak megfelelően keresethalmazat formájában – külön-külön megjelölte, amelynél a kialakult egészségi állapot, illetve az állapotrosszabbodás és ennek alapján az Mt. 175. §-ában meghatározott szakaszos elévülés figyelembe veendő.

[22] A felperes által hivatkozott BH1978. 130. számú eseti döntés jelen eljárásban azért nem volt irányadó, mert a felperes, nem az alperes felróható magatartása miatt nem tudta érvényesíteni a követelését az elévülési határidőn belül. A Pécsi Ítéltábla 2/2009. (X. 09.) kollégiumi véleménye kimondja, hogy azokban az egészségkárosodást eredményező tényálláskörökben, amelyekben az egészségkárosult állapotrosszabbodása idővel ugyanarra a kár-okra visszavezethetően olyan súlyúvá válik, hogy az akár a vagyoni, akár a nem vagyoni

károk tekintetében önálló kárkötelemként is megállna, az elévülés nyugvásának megszűnését az orvosi diagnosztizálástól kell számítani. A felperes esetében a kollégiumi véleményben írtak azért nem alkalmazhatók, mert egyrészt a felperes vagyoni és nem vagyoni kártérítési igényét a 2016. június 3-án kelt írásbeli felszólításban saját jogán és hozzátartozói körében is bejelentette, másrészt az állapotrosszabbodásra mint önálló vagyoni kártérítés iránti követelésre (így az elévülés szempontjából önálló elbírálásra) a felperes csak abban az esetben hivatkozhat eredményesen, ha már az egészségi állapot sérelmét a munkáltató terhére korábban megállapították és ehhez képest következett be az egészségi állapot rosszabbodása (M1081203.). (A Pécsi Ítéltábla 2/2009. (X. 09.) kollégiumi véleményének II. pontja alkalmazására vonatkozóan jelen eljárásban adat nem merült fel.)

[23] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a 2019. április 24-én kelt felperesi levél az elévülés megszakításra nem volt alkalmas a minimális tartalmi követelmények hiányában. A töretlen bírói gyakorlat értelmében a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás szakítja meg az elévülést. Ezzel szemben a levél tájékoztatás kérést tartalmaz, valamint peren kívüli egyeztetésre törekvést, továbbá peres eljárás kilátásba helyezését és a korábbi válaszlevélre utalást. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet jogi indokolását kiegészítette azzal, hogy a felperes által hivatkozott GKT 72/1973. számú határozat értelmében megfelelőnek kell tekinteni a felszólítást, ha a közölt adatok alapján a kötelezett meg tudja állapítani, hogy milyen jogviszonyból, illetve tényállásból származó, milyen követelésről van szó. Ehhez képest a bírói gyakorlat a peridőszakban már szigorúbb feltételeket várt el, amelyeket a BH2014.106. eseti döntés tartalmaz. Az elévülést megszakító írásbeli felszólítás minimális tartalmi kelléke a követelést megalapozó tényállásnak, valamint az alapul szolgáló jogviszonynak a megjelölése és a jogosult azon akaratának kifejezésre juttatása, miszerint követelését a kötelezettel szemben érvényesíteni kívánja. Az alperes azonban a 2019. június 6-án kelt, felperes által közölt, így ismert válasz alapján nem rendelkezett a fenti információkkal (tényállás, bizonyítékok), - azok hiányát több pontban ki is fejtette, - a három éves időmúlásra is tekintettel.

[24] A felperes 2013. június 7-én bekövetkezett balesetére alapítottnan terjesztett elő határozott kereseti kérelmet, ezért a másodfokú bíróság kizárólag ebben a körben állapította meg, hogy a keresetben megjelölt felperesi igények a fent kifejtettek alapján elévültek. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a 2015. szeptember 22-én és a 2018. február 9-én bekövetkezett balesetek igényérvényesítésre jelen jogerős ítélet hatálya nem terjed ki.

[25] A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság megállapításait a jóhiszeműség és a tisztesség elve, továbbá az együttműködési kötelezettség körében is. Az Mt. 6. § (2) bekezdése alapján a jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során a jóhiszeműség és a tisztesség elvének megfelelően kell eljárni, továbbá kölcsönösen együtt kell működni. A jóhiszeműség és tisztesség követelményét sérti az is, akinek joggyakorlása szemben áll olyan korábbi magatartásával, amelyben a másik fél okkal bízhatott. Az alperes mind a 2016. június 10-i, mind a 2019. június 6-i válaszában további tényelőadást, bizonyítékok csatolását kérte. Rögzítette, hogy ezek hiányában a kárigények jogosságáról döntenem nem tud. A felperes a felhívásoknak nem tett eleget, így alaptalanul hivatkozott fenti elvek és kötelezettség alperes általi megsértésére.

[26] A felperesnek a fellebbezés módosítására a másodfokú eljárásban megtartott tárgyaláson nem volt lehetősége a Pp. 375. §-ában foglalt rendelkezésekre figyelemmel.

Megjegyzzi a másodfokú bíróság, hogy a Pp. 381. §-a alapján kérte a felperes az ítélet hatályon kívül helyezését, azonban a Pp-ben előírt eljárási jogszabálysértést nem jelölte meg, a megjelölt anyagi jogszabálysértések pedig a hatályon kívül helyezést nem alapozzák meg.

[27] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja szerint a 2020. augusztus 25-én megtartott tárgyaláson bírálta el.

[28] Mindezek alapján a másodfokú bíróság a felperes megalapozatlan fellebbezése miatt a Pp. 383. § (1) bekezdésének és a (2) bekezdés I. fordulatának megfelelően az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[29] Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 383. § (5) bekezdése, a 81. § (5) bekezdése, a 82. § (1)—(3) bekezdései, a 83. § (1) bekezdése és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-a és a 4/A. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének viselésére - a becsatolt díjfelszámítással szemben a kifejtett tevékenységgel (egy beadvány, egy tárgyaláson való részvétel) arányos mértékben, az elsőfokú eljárásban megállapított perköltség 50 %-ában - mely az áfát is tartalmazza. A Pp. 383. § (6) bekezdése, a 101. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése értelmében rendelkezett az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdés II. fordulata és a 46. § (1) bekezdés alapján megállapított összegű feljegyzett fellebbezési illetéknek az állam általi viseléséről figyelemmel arra, hogy a pervesztes felperes a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet alapján és a Pp. 525. § (1) és (3) bekezdései szerint munkavállalói költségkedvezményre jogosult.

[30] Az ítélet elleni jogorvoslat lehetőségét a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezések hiánya zárja ki.

Győr, 2020. augusztus 25.

Dr. Bartus Erika sk.
sk.

Dr. Bors Szilvia sk.

Dr.Sarmon Hedvig

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró